

Universiteit
Leiden
The Netherlands

Austria and Europe; back to normality: Diplomatiek

Christiani, A.

Citation

Christiani, A. (2002). Austria and Europe; back to normality: Diplomatiek. *Bestuurskundige Berichten*, 17(2), 29-30. Retrieved from <http://hdl.handle.net/1887.1/item:3234485>

Version: Publisher's Version

License: [Creative Commons CC BY-NC-ND 4.0 license](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

Downloaded from: <http://hdl.handle.net/1887.1/item:3234485>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

ontwerpen van projecten, tegenwoordig komt de nadruk meer te liggen op professioneel opdrachtgeverschap. Zij besteedt projecten uit aan bijvoorbeeld aannemers en ingenieursbureaus. De organisatie dient mee te veranderen met deze plannen. Dit vergt een verandering in de organisatiecultuur. Het zal echter nog vijf tot tien jaar duren voordat de nieuwe cultuur en de daarmee gepaard gaande werkwijze volledig geïmplementeerd is.

Verschillende disciplines kunnen fricties opleveren binnen organisaties, zoals bijvoorbeeld in een ziekenhuis waar het management de dienst uitmaakt, terwijl de professionals (artsen en verpleegkundig personeel) deze samenwerking vaak moeilijk vinden, omdat zij de relevante vakinhoudelijke kennis in huis hebben. Werkt dit principe ook door in een vrij technische organisatie als Rijkswaterstaat?

Nee, ik heb dat in de praktijk niet meegemaakt. In onze organisatie zijn 3 van de 18 HID's geen ingenieurs. Van groot belang is dat een manager naast zijn specifieke managementvaardigheden, goede inhoudelijke kennis bezit over het terrein waar hij/zij actief op is. Een manager moet zich waarmaken. Dit is in feite in het bedrijfsleven niet anders. Inhoudelijke kennis is een zeer belangrijke bron waaraan een manager in Nederland mede zijn gezag aan ontleent.

Rijkswaterstaat is in belangrijke mate afhankelijk van bijvoorbeeld aannemers die projecten realiseren. In de uitvoering treden soms problemen op. De bouwfraude is hiervan een voorbeeld. Hoe garandeert Rijkswaterstaat een goede samenwerking met dergelijke instanties en hoe wordt fraude binnen de eigen organisatie voorkomen?

De bouwfraude is geen voorbeeld van 'problemen in de uitvoering'. Het is natuurlijk wel een probleem op zich. Jam-

mer dat de kwestie schadelijk kan zijn voor de beeldvorming van het publiek. Rijkswaterstaat voert een zogenaamd integriteitsbeleid. Als overheidsdienaar functioneer je in een "glazen huis". Het is van belang voor een overheidsdienaar om integer te functioneren. Het integriteitvraagstuk van ambtenaren en politici is in feite door toenmalig minister van Binnenlandse Zaken, wijlen -Ien Dales, op de agenda gezet. Binnenlandse Zaken geeft het kader aan dat de ministeries toepassen in hun organisatie. Rijkswaterstaat heeft integriteitsbeleid geïmplementeerd binnen haar organisatie, onder andere door middel van het spelen van een speciaal voor Rijkswaterstaat ontwikkeld integriteitspel -en video die binnen een afdeling wordt gespeeld, wordt een aanzet gegeven voor een discussie wat ambtenaren nu wel of niet toelaatbaar vinden in bepaalde situaties. Fraude speelt zich altijd af in het geniep. Het gedijt wanneer er geen duidelijke regels zijn of bij ontbreken van goede controle op fraude. Rijkswaterstaat heeft er al veel aan gedaan om duidelijke regels en voorschriften

De leiding van Rijkswaterstaat heeft gekozen voor competentie management als speerpunt van het personeelsbeleid

ten op te stellen om fraude of corruptie te voorkomen.

Rijkswaterstaat besteedt projecten uit aan het bedrijfsleven. Een aannemersbedrijf bijvoorbeeld wil een bepaald project doen. Er vindt een gunning plaats, een onderhandeling over welk bedrijf een bepaald project mag gaan doen. Bij deze onderhandelingen zijn altijd meer-

dere ambtenaren en onderdelen van V&W betrokken. Ook vindt terugkoppeling plaats over de gevoerde gesprekken. Daarnaast maakt Rijkswaterstaat contractafspraken met partijen waaraan opdrachten worden verleend. Zodoende kunnen bedrijven juridisch aan gemaakte afspraken worden gehouden. Overigens lijkt de mate van afhankelijkheid naar buiten toe vaak groter dan die in werkelijkheid is. Het voeren van regie betekent weliswaar dat je het ontwerp en de uitvoering overlaat aan de markt, maar bij de oplevering wordt wel getoetst of de doelstellingen van het project gerealiseerd zijn. Dus die brug moet niet alleen op tijd liggen, maar ook voldoen aan kwaliteitseisen op gebied van techniek, duurzaamheid en gebruikswaarde. Hoe ze zijn gerealiseerd is minder belangrijk geworden.

Zullen bestuurlijk-juridische scholing en kennis in de toekomst belangrijker worden?

Er is een verschuiving waar te nemen in de (benodigde) capaciteiten en competenties van werknemers. Waar vroeger vooral inhoudelijke technische kennis van belang was, worden vaardigheden tegenwoordig steeds belangrijker. Kennis verouderd snel, terwijl dit bij vaardigheden minder het geval is. Dus vooral wat je kan wordt belangrijk. Om deze reden heeft de leiding van Rijkswaterstaat gekozen voor competentie management als speerpunt van het personeelsbeleid. De aandacht voor competenties is een logische ontwikkeling; de Rijksoverheid wordt vaak geconfronteerd met maatschappelijke vraagstukken en problemen waarvoor geen pasklare antwoorden uit een boekje bestaan. Het is een enorme uitdaging voor beleidsmedewerkers om daar een oplossing voor te bedenken. Dit geldt zeer zeker ook voor de projecten waar Rijkswaterstaat mee bezig is.

Austria and Europe; back to normality

Dr. Alexander Christiani

Dr. Alexander Christiani is the Austrian Ambassador in the United Kingdom and former Ambassador in the Netherlands.

Almost exactly 21 months have passed since I left my post as Austrian Ambassador to the Netherlands and moved to London. The memories of my last five months in The Hague are still very much alive - both in the positive and negative sense.

In hindsight the sanctions against Austria by our 14 EU-partners - a tremendously bitter and unprecedented experience for my country and at the same time a mayor challenge for our Diplomatic Service, provided otherwise a golden opportunity for maximum public exposure for the Austrian Ambassador. In this difficult month, my brilliant Press Counsellor and I count the decisively positive change in the Dutch public towards Austria as our greatest achievement, the inability to influence the position of the government as our greatest failure.

However it may be, all this is now long past, the bitterness has faded or even evaporated and also Europe has learned a lesson. This, however, only to a certain degree:

The consistency and more precisely the inequality of member state position towards the domestic situation of other members according to whether they are big or small have become quite apparent.

Nevertheless, Austria, is playing her full, active and in most cases constructive role on the European scene and the enlargement of the European Union has become the top priority of Austria's foreign policy. The extension of the area of stability and prosperity to those countries for all too long under communistic domination remains a matter of the utmost political order for the Austrian government. This consensus, however, was severely put to the test recently when Mr. Haider and his party instigated a referendum on the closure of the newly

opened Czech nuclear power station TEMELIN. Since an explicit veto against the accession of the Czech Republic to the European Union was threatened, the referendum immediately got an anti-enlargement connotation. The signatures of close to a million Austrian voters signalled a deeply rooted concern and anxiety towards a power station close to the border which many experts regard as unsafe. The Austrian and the Czech governments have agreed to the so-called "Melker process" (named after the provincial town of Melk where the respective Heads of Government met) to cooperate closely to allay fears on both sides. A complete shut down of the plant, however, as demanded by Mr. Haider and the Austrian Freedom Party seems out of the question. The referendum as such is currently under parliamentary consideration in Austria. The Christian Democrats have made it abundantly clear that any veto against the membership of Austria's neighbours is not in the cards.

Austrian endeavours to elevate the matter to the European level in making nuclear safety part and parcel of the "acquis communautaire" failed. I think it is highly regrettable that nuclear safety which is uppermost on the minds of so many people does not seem to be a matter of great concern to most of its member states. I remember that one of the more frustrating experiences as Ambassador in the Netherlands consisted in the lack of interest and support of Austria's position on the part of the Dutch government.

In the meantime the Austrian government is again fully back on track vis-à-vis the enlargement of the Union and the politicians of the coalition spare no effort to educate the republic also on the economic benefits which will accrue from vastly enlarged market opportunities. The task at hand is not an easy one

taking into account the fears and apprehensions of a sizeable number of the population, mainly in border areas as to a sudden, unchecked influx of cheap labour and migration. Therefore both Austria and Germany have insisted on a transitional period of 5-7 years after accession in which the full liberalization of the labour market will not take place. This time, this was met with understanding and support also from Brussels and it seems meanwhile that the candidate countries have accepted the inevitable. In all fairness one should not forget that Austria is the only member country of the Union which borders on 4 applicant countries.

On the Austrian domestic scene the coalition between the Christian Democrats and the Freedom Party have made deep inroads into the hitherto rather inflexible and static system. The government

The lack of interest and support of Austria's position on the part of the Dutch government

has successfully initiated a number of reforms which in the old dispensation between the Social Democrats and the People's Party seemed unthinkable. The most striking of these reforms consists in bringing the budget deficit to zero in accordance with the so called stability pact of the EURO-zone.

The bad news is that this was only possible by painful cuts of a number of social services on the one hand and the highest tax quota so far on the other. Another possible source of conflict between the governing parties since the Freedom

Party adamantly demands a broad tax reform already in the next years, whereby the coalition partner sounds a warning as to the ability to finance generous tax cuts without again fleeing into public debt. In the whole the basic economic data range from acceptable to satisfactory, especially in the wider European context.

Mr. Haider himself was recently embroiled into a high degree of controversy because of his rather ill-fated trip to Iraq on "humanitarian grounds". That a reception by Saddam Hussein with a long handshake would be politically exploited by the Iraqi regime was to be expected, as well as the fact that the Government of the United States was less than "amused". The Austrian Foreign Minister herself got into the firing line by the opposition and the press about whether she had advance knowledge of

the trip. Such advance knowledge was denied and Haider's labelled as "private".

Since the 11th of September the Austrian government has fully committed herself to the international solidarity in combating terrorism in all its forms and has also sent troops to ISAF-the assistance force in Afghanistan.

European security and defence- with or without NATO- on the one side and the still constitutional status of Austria as a neutral country on the other remain high on the domestic and European agenda. Whereas the government and many experts, amongst them almost the whole Foreign Ministry insists that the neutrality has lost its meaning, the opposition Social Democrats remain adamantly opposed to changing the Austrian constitution accordingly. In all fairness it has to be added that at present there would be no majority of the electorate for giv-

ing up Austria's neutral status. This, however, has very little effect in practice since Austria has fully committed herself in participating in building up what one day may eventually emerge as a common European policy in the regard. The paradox situation at the moment is that the government wants to buy new interceptor aircraft to "safeguard the neutrality" which in principle it wishes to abolish while the Social Democrats are against the purchase of the fighter aircraft and at the same time want to maintain the neutrality.

Coming back to the starting point, amongst the many happy memories I cherish from my time in the Netherlands, the close relationship with the University of Leiden in various forms rank amongst those memories I will certainly keep up for a long time to come.

Precies in het midden: Dr. Alexander Christiani

Borrelpraat uit Canada

Wilbert Flinterman

Wilbert Flinterman was de contactpersoon van de B.I.L. bij de Gemeente Den Haag. Via hem zijn veel mensen bij deze organisatie aan de slag gegaan. Wilbert steunde de B.I.L. in velerlei opzichten en wij vonden het dan ook erg jammer dat hij besloot naar Canada te emigreren. Op zijn afscheidsborrel heeft de B.I.L. hem een trui kado gedaan van de Universiteit Leiden.

Edmonton, april 2001

Vrienden,

Graag geef ik jullie een korte impressie van de dingen waarmee een emigrant uit Nederland zich in Canada omgeeft.

Het Canadese land is tamelijk uitgestrekt en niet voor niets het op een na grootste land ter wereld. Ik woon nu in Edmonton, de hoofdstad van Alberta. Alberta ligt in West Canada, aan de oostzijde van de Rocky Mountains. Het is een "province" met ongeveer 3 miljoen mensen en de meest welvarende regio in Canada. Olie en gas, landbouw en een dienstensector zorgen voor een florerende economie met een grote aantrekkingskracht op immigranten en werkzoekende Canadezen uit andere provincies. Ik gebruik expres het Engelse woord voor provincie, omdat de Canadese provincie niet vergeleken kan worden met de Nederlandse provincie, qua taken en bevoegdheden. Canada is namelijk een federatie, waarbij de provincie de positie inneemt zoals een van de 50 Amerikaanse staten.

Edmonton is een stad met ongeveer 900.000 inwoners en de zetel van de provinciale overheid. Calgary is de tegenhanger in het zuiden, als voornaamste vestigingsplaats voor de hoofdkantoren van oliemaatschappijen. Edmonton wordt doorsneden door de Northern Saskatchewan River met aan weerszijden parkgebieden die een mooie riviervallei vormen. Ikzelf woon aan de zuidkant van de rivier vlak achter het belangrijkste uitgaansgebied van de stad. Inmiddels heb ik IKEA met vijf tjokvolle winkelkarretjes wat lichter gemaakt en mijn appartement ingericht. Ook staat er inmiddels een autootje op mijn naam voor de deur geparkeerd. Erg stoer is het niet, maar voor de vriendenprijs van CAN\$106 ben ik al een keer geflitst door de Edmonton Police Department. Ietwat vergoelijkend kan ik nog tegenwerpen dat ik op tijd probeerde te zijn voor een "date".

Ja, "daten" is hier erg relaxt. Je vraagt de dame van je keuze of ze zin heeft om eens een kop koffie te gaan drinken en hupseke een afspraak is geregeld. Je merkt, aan een sociaal leven geen gebrek. Kun je nagaan hoe druk ik het zou hebben, als ik mijn coole BIL-rugbytrui wat meer zou dragen. Doe ik niet, want het nadeel van "daten" is dat de meeste dames hier, nogal ouderwets, verwachten dat de heer voor het eten (fase 2) betaalt. Terwijl ik ook mijn maandelijkse uitgaven voor tripjes naar de Rocky Mountains heb. Dus enig selectief "date" gedrag voorkomt dat je al snel op zwart zaad zit. Tot zover mijn presentatie betreffende het gesnuffel tussen de sexen.

Mijn BIL-trui draag ik bij voorkeur op Casual Day. Dat is elke vrijdag, wanneer het OK is om je informeel te kleden in de kantooromgeving. Meestal weet ik geen maat te houden. Zo ben ik al een paar keer in mijn cowboylaarzen binnengekomen. Ook mijn Feyenoord-jersey baarde hier veel opzien. Je mag gerust weten dat ik trots op Rotterdam en het cluppie van rood en wit ben. Ook al zal er wederom geen scorende spits aangekocht kunnen worden. Wat voetbal is voor Hollanders, is ijshockey voor Canadezen. De Oilers zijn het Feyenoord van Edmonton. Op de stadsbussen is op de verlichte LCD-schermen aan de voorzijde: Go, Oilers, go te lezen. Het is hier een echte volksgekte. Terwijl de sport vaak erg gewelddadig is. Natuurlijk is het wel spectaculair en, als je niet al te kinderachtig doet over een hechtinkje hier en daar, veel boeiender dan baseball of football. Edmonton denkt met weemoed terug aan de hoogtijdagen van Wayne Gretsky, de meest beroemde ijshockeyer ter wereld. Gretsky en velen met hem en na hem kozen al snel voor het grote geld bij teams in de USA, waardoor Canadese teams het tegenwoordig moeten afleggen tegen de rijkere teams ten zuiden van de grens.